

[Minister Lise Østergaard]

mål nr. 841 af 8. juni 1978, at Danmarks bidrag til de namibiske flygtninge er af humanitær og uddannelsesmæssig art. Bistanden ydes ikke som kontantbidrag, men kun i form af varer og tjenesteydelser. Støtten administreres af internationale hjælpeorganisationer, som kanaliserer den gennem SWAPO og fører kontrol med, at bistanden anvendes efter det tilsigtede formål. Som bekendt har finansudvalget den 28. juni givet sin tilslutning til, at denne bistand fortsætter i 1978 (aktstykke 529).

Danmarks retningslinjer for ydelse af denne humanitære bistand er helt på linje med de retningslinjer, der ligger til grund for en tilsvarende bistand, som ydes af FNs højkommissær for flygtninge, FNs Udviklingsprogram (UNDP), Verdenssundhedsorganisationen (WHO) og Verdensfødevarerprogrammet (WFP). I henhold til disse retningslinjer bør enkeltindivider i nød hjælpes til en mere menneskeværdig tilværelse, og det er således den enkelte flygtning og ikke SWAPO som organisation, der støttes fra dansk side. Det er rent humanitære kriterier, der ligger til grund for bistanden. De samme kriterier ligger til grund for den bistand, der ydes af Norge, Sverige og Holland.

Der foreligger for mig ingen oplysninger, som kan motivere en afbrydelse af den humanitære og uddannelsesmæssige bistand til fordel for namibiske flygtninge, som således er ydet fra dansk side gennem en årrække. Det er tværtimod en kendsgerning, at behovet for bistand er stærkt voksende som følge af det stigende antal flygtninge fra Namibia. Inden for det sidste års tid er flygtningeaftallet blevet fordoblet.

Med hensyn til de internerede medlemmer af SWAPO vil jeg anføre, at regeringen er opmærksom på dette spørgsmål, jfr. udenrigsministerens svar på spørgsmål nr. 598 af 28. marts 1978 fra hr. Jørgen Junior.

Spørgsmålet om de internerede må ses i sammenhæng med hele Namibiaspørgsmålet. Begge parter i Namibiasagen, både den ulovlige sydafrikanske besættelsesmagt i Namibia og den af FN og OAU anerkendte befrielsesbevægelse, SWAPO, har interneret eller fængslet et antal personer af politiske og sikkerhedsmæssige grunde. Sammentrængt kan man sige, at SWAPOs begrundelse herfor er, at de internerede er sydafrikanske agenter, der har infiltreret bevægelsen, mens Sydaf-

rika hævder, at dets fanger udgør en sikkerhedsrisiko for den sydafrikanske tilstedeværelse i Namibia.

Frigivelse af begge parter fanger har været et centralt spørgsmål i de fem vestlige sikkerhedsrådsmedlemmers bestræbelser på at opnå en forhandlingsløsning, der kan sikre Namibia snarlig internationalt acceptabel uafhængighed med flertalsstyre. I de fems forslag til en løsning af Namibiaspørgsmålet, som Danmark aktivt støtter, indgår således, at Sydafrika forud for begyndelsen af valgkampen i Namibia skal løslade alle sine namibianske politiske fanger, således at de frit kan deltage i valgkampen, og at alle namibianske flygtninge eller internerede m.v. uden for Namibia frit skal kunne vende tilbage til Namibia og deltage i valgkampen.

Der er allerede sket en række frigivelser, således har f. eks. Tanzania i maj 1978 frigivet Andreas Shipanga og medlemmer af hans gruppe, som var fængslet i Tanzania på SWAPOs begæring. Det har ikke været muligt at få endeligt bekræftet, om begge parter løsladelsesproces er bragt til ende.

Med hensyn til Boromalejren i Zambia, som der henvises til i spørgsmålet, kan jeg oplyse, at efter de i sagens anledning indhentede oplysninger er de internerede i Boroma i juni 1977 enten blevet genoptaget i SWAPO eller overført til flygtningelejre under FNs højkommissær for flygtninge.

Til *socialministeren* (21/6 78) af:

Grove (KF):

»Finder ministeren det rimeligt, at der ikke ydes tilskud til mavesårspreparatet cimetidin, men at patienterne i stedet henvises til langvarig og kostbar hospitalsindlæggelse?«
(Spm. nr. 881).

Begrundelse.

Der er ca. 10.000 hospitalsindlæggelser for mavesår årligt, hvoraf ca. halvdelen opereres. Hvis omkring 50 pct. af disse indlæggelser undgås, vil amtskommunerne med en udgift på mindst 750 kr. daglig pr. sengeplads kunne spare ca. 40 mill. kr. årligt.

En sådan besparelse, hvortil kommer andre 40 mill. kr. for 125.000 tabte arbejdsdage i forbindelse med indlæggelse, operation og rekreation, ville kunne opnås, hvis sundheds-